

GIORDANO BRUNO HÁROM VERSE

— Születésének négyszázadik évfordulójára —

A SAJÁT SZELLEMEHEZ

Hegy, bár mély gyökereddel vagy megköteve a földhöz,
Mégis elér büszkén ormod a csillagokig.
Ész, kit a lét legfelső csúcjáról rokonod hív,
Rád vár, válassz hát, Juppiter és a halál.
Szent jogodat ne veszítsd el, a lomha talajra ledőlve,
S fel ne keresd a sötét bús Acheron vizeit.
Tárja a természet ki előtted a mennyei sátrát,
Isteni tűz érint s láng leszel így magad is.

ÁMOR

Ámor, ki az igazság mélységét felkutatja,
Ki nyitja a gyémánt kaput s a feketét,
Ő az én istenem, ki a szemem át belép,
A látás szüli s arra épül örök hatalma.

Égen, földön, pokolban mi van, ő megmutatja.
A távolság mint jelenvalót veti eléd,
A mindig biztos íjnak feszíti erejét,
S mindig szíven talál s a rejtettet feltakarja.

Immár az igazságra figyelj, hitvány tömeg,
Füledet hajtsd szavamra, mert nincs hazugság abban,
S ha tudod, nyisd ki, nyisd ki a szemedet egészen.

Gyermeknek hiszi őt, aki nem érti meg,
Változékonynak mondod, mert te vagy állhatatlan,
És vaknak őt, mivel te tévelyegsz a sötétben.

A FÉNY FELÉ

Miként a fény felé szálldos a lepke
S nem nézi, hogy tűz perzseli a szárnyát,
Vagy mint a szarvas víz után epedves
Forrásra iet s ott nyilak találják,

Vagy mint egyszarvú tengerpartra megy le,
Bár ott a vadászok hálói várják,
Engem is biztat fény, forrás, öböl
S ott vár a tör, a nyíl, a láng s megöl,

*Édességet ígér a szomjuság,
Lelkemet a magasztos fényjel hívja,
S édes sebet ejt az istenség íjja.*

*Engemet immár megkötött a vágy,
Örök hálóba bonyolódik lelkem,
Szívemben tűz és nyíl a kebelemben.*

Fordította : **TRENCSENYI-WALDAPFEL IMRE**

APA SÍRJÁHOZ KÖZEL

*Ahogy az évek szállnak s egyre gyérül
Mögötted már az emlékek sora,
Görcsös kezekkel én úgy kapaszkodom
Beléd, hogy el ne engedj már soha!*

*Mert hiszek Benned : a sírból kiszállott
Parányi tested lassan nőni kezd
S én bujnék hozzád, mint gyermekkoromba,
Ha kis szívemre szállt egy rémes est.*

*Bujnék hozzád, de hasztalan futok már
Utánad, mindig visszatart karod.
Hát téged sem szerethettek te drága,
Felejthetetlen szomorú halott?*

*Hisz bennem élsz : száz utcasarki rongyos
Szemből néz rám bánatos szemed.
És nagy szíved örök Arádban élő
Hittel tudom, hogy engem sem feled.*

*S míg fogy az emlékek fájó halmaza,
Te egyre jobban élsz s uralkodol.
Számontartod, mi jót teszek és mikor
Várhat reám az érdemelt pokol.*

*Vigyázol rám. De én hogyan szeresselek
És mivel háláljam meg, mondd, mivel,
Hogy több voltál nekem itt mindeneknél,
A legtöbb voltál : ritka földi jel!*

*Sírod fölé már hiába hajolnék,
Ott mozdulatlan csontjaid között
Enyészet ontja rád undok férgeit
S a szörnyű csend bordáidon zörög.*

*Az emlék meghal és a sír besüpped.
Hogyan harcoljak hát teérted én.
Támadj apám, támadj végre fel, fiad
Könyörgő-néma vad tekintetén!*